

Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΩΝ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Άγιο Χαράλαμπο, στις 21/7/1991)

Άκούσαμε στό ἅγιο Εὐαγγέλιο, γιά τό θαῦμα τοῦ Κυρίου μέ τό ὅποιο ἀπό πέντε ψωμιά καί δύο ψάρια, ἔδωσε νά φᾶνε πέντε χιλιάδες ἄνδρες, πολύ περισσότερες γυναίκες καί παιδιά καί νά χορτάσουν ὅλοι. Καί νά περισσεύσουν δώδεκα καλάθια, γεμάτα. Δηλαδή περισσότερα ἀπ' ὅσα ἦταν τά πέντε ψωμιά καί τά δύο ψάρια.

Ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ τοῦ θαύματος, κάνουμε τίς ἄρτοκλασίες, δηλαδή προσφέρουμε στό Θεό καί στούς φτωχοῦς, ἀπό τά ἐπίγεια ὑλικά ἀγαθά μας, τόν παρακαλοῦμε νά τά εὐλογήσει καί τόν δοξάζουμε διότι «πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπέινασαν, οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλλατωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

Τό θαῦμα αὐτό τοῦ Κυρίου μᾶς δείχνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοδύναμος, πανάγαθος, Πατέρας μας καί προνοητής μας. Καί φροντίζει γιά ὅλα. Ἐμεῖς πρέπει νά ἔχουμε τή σωστή διάθεση καί σχέση ἀπέναντί του. Νά τόν ἀναγνωρίζουμε, νά τόν τόν πιστεύουμε, νά τόν ἐπικαλούμεθα. Καί τότε τά ἀγαθά μας θά πληθύνονται. Θά βλέπουμε νά γίνεται πραγματικότητα τό: «πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπέινασαν, οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλλατωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

1. Ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης καί τῆς καλωσύνης

Γιά νά ἐμβαθύνουμε στό νόημα τοῦ θαύματος, ἄς δοῦμε τί ἔγινε. Καί ἄς ἐξετάσουμε τρεῖς πτυχές:

Ποιός εἶναι αὐτός πού δίνει. Τί δίνει. Καί σέ ποιούς τά δίνει.

Ἐμεῖς -ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας δηλαδή-, ὅταν βλέπει ἐπίγεια ἀγαθά, αἰσθάνεται τόν ἑαυτό του, σάν χταπόδι. Πού δέν ἔχει δύο μόνο χέρια, ἀλλά ἑφτά καί ὀχτώ. Τά ὅποια θέλει νά τά ἀπλώσει ὅλα. Νά ἀρπάξει ὅσο περισσότερα μπορεῖ. Ἡ ἀκόμη μοιάζουμε μέ ἕνα τεράστιο παχύδερμο, -τόν ἐλέφαντα- πού δέν ὑπολογίζει τίποτε καί κανέναν ἄλλο παρά μόνο τόν ἑαυτό του. Καί ἀπλώνει τήν προβοσκίδα του, γιά νά τά ρουφήξει ὅλα καί νά τά κατευθύνει στήν κοιλιά του.

Ὁ σωτήρας μας ὅμως, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τά χέρια του δέν τά εἶχε γιά νά ἀρπάξει ἀπό κανένα τίποτε· ἀλλά τά εἶχε μόνο γιά νά σκορπίσει. Γιά νά δώσει. Γιά νά χαρίσει. Καί ἀφοῦ εὐλόγησε ἐκείνους τούς πέντε ἄρτους, μέ τά χέρια του, ὁ ἴδιος τούς ἔδινε στούς μαθητές του καί οἱ μαθητές του κατά ὑπακοή στό Χριστό στούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Καί ἔφαγαν ὅλοι καί χόρτασαν.

Ἀλλά δέν εἶχε μόνο τά χέρια του διαθέσιμα στή χρήση τοῦ καλοῦ καί τῆς ἀγάπης ὁ Χριστός. Εἶχε καί τό στόμα του. Τό στόμα του ἔρεε τό μέλι τῆς διδασκαλίας καί τῆς καλωσύνης. Διαβάζουμε τό ἅγιο Εὐαγγέλιο καί τόν βλέπουμε νά μιλά σέ κάθε ἄνθρωπο σάν τόν στοργικότερο Πατέρα. Μέ τήν μεγαλύτερη ἀγάπη καί καλωσύνη.

Ἀγάπη καί καλωσύνη ἔβγαινε ἀπό τά χέρια του.

Ἀγάπη καί καλωσύνη ἔβγαινε ἀπό τό στόμα του.

Ἀγάπη, καλωσύνη, εὐσπλαγχνία καί ἐλεημοσύνη ἔβγαινε ἀπό τά μάτια του.

Καί ἀγάπη, καλωσύνη, εὐσπλαγχνία καί δύναμη ἔβγαινε ἀπό ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του. Θυμηθεῖτε τό θαῦμα τῆς αἰμορροούσας γυναίκας, πού πῆγε κρυφά ἀπό πίσω του καί μέσα στόν κόσμο πού τόν συνέθλιβε, ἄγγιξε μόνο τό ἄκρο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου Του καί ἔγινε καλά. Διότι ἀκόμη καί τά ροῦχα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ πηγή τῆς χάριτος, τῆς σοφίας καί τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, καί αὐτά σκόρπιζαν τήν ἀγάπη του, τήν φιλανθρωπία του καί τήν καλωσύνη του.

Αὐτός εἶναι λοιπόν κεῖνος πού δίνει, ὁ Χριστός.

Καί τί δίνει; Ὁ Χριστός δίνει στούς ἀνθρώπους, στά πλάσματά του, καί τά ὑλικά ἀγαθά. Ἦταν τρεῖς ἡμέρες οἱ ἄνθρωποι κοντά του. Εἶχαν ξεχάσει τά σπίτια τους. Εἶχαν ξεχάσει τίς βιοτικές τους ἀνάγκες. Εἶχαν ξεχάσει ὅτι εἶναι ἄνθρωποι. Περίπου τρεῖς μέρες ἦταν κοντά του. Ἴσως νηστικοί, ἴσως κάτι ἐλάχιστο εἶχαν βάλλει στό στόμα τους. Καί ἄκουαν μέ πόθο τόν λόγο του.

Καί ὁ Χριστός, τούς δίδει καί τόν λόγο του, τροφή τῆς ψυχῆς· καί τό ψωμί, τροφή τοῦ σώματος· καί τό παράδειγμα του, δύναμη ζωῆς, ἐνθουσιασμό γιά τόν ἀγώνα γιά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἡ ζωή καί ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἀνοίγει τό στόμα του καί βγαίνει παρηγορία καί ἐλπίδα.

Ἀνοίγει τά χέρια του καί ὅπως λέγει ὁ προφήτης Δαυΐδ: «ἀνοίγεις σύ τήν χεῖρα σου καί ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῶον εὐδοκίας». Δηλαδή ἀνοίγεις τά χέρια σου καί

χορταίνεις όλα τὰ δημιουργήματά σου από τὴν καλωσύνη σου, τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴν στοργή σου, πού μεταδίδονται καὶ μέ τὴν μορφή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Αὐτὰ δίδει ὁ σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ὑλικά ἀγαθὰ, καὶ παρηγοριά μέ τόν λόγο του, ἀλλά προπαντός δίδει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Μᾶς εἶπε ὁ Χριστός: «Σεῖς πού εἴσαστε πονηροὶ ἄνθρωποι, φίλαυτοι, ἐγωιστές καὶ πλεονέκτες, καὶ γιὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ δείχνετε κακία καὶ σκοτώνετε, στὰ παιδιά σας ἔχετε ἀγάπη καὶ στοργή καὶ θυσιάζετε γι' αὐτὰ καὶ τοὺς δίνετε μόνο καλά. Γιὰ σκεφθεῖτε, πόσο περισσότερο ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος θὰ δώσει τό Πνεῦμα του τό Ἅγιο σέ κείνους πού τόν ἐπικαλοῦνται.

Καὶ ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε τό Πνεῦμα του τό Ἅγιο. Μέ πόσους τρόπους ἀδελφοί μου; Κατέβηκε στὸν Ἰορδάνη, βαπτίστηκε καὶ ἔκανε τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη ἀγιασμό. Καὶ ἔδωσε στὰ ὄργανα τῆς χάριτός του, στοὺς ἱερεῖς, τὴ δύναμη νά εὐλογοῦν τό νερό καὶ νά τό κάνουν ἀγιασμό.

Τοὺς ἔδωσε ἀκόμη τὴ δύναμη καὶ τὴν χάρη νά εὐλογοῦν τό ψωμί καὶ τό κρασί, ὅπως τὰ εὐλόγησε καὶ ἐκεῖνος τὴν ἡμέρα πού παρέδωσε τόν ἑαυτό του «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας», καὶ νά γίνεται τό ψωμί καὶ τό κρασί τό σῶμα καὶ τό αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πηγὴ ζωῆς, πηγὴ ἀθανασίας, πηγὴ αἰώνιας ζωῆς καὶ πηγὴ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἀπείρου πλούτου χαρισμάτων. Ἄν δέν καταλαβαίνουμε καὶ δέν βλέπουμε πῶς μέ τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τὴν Θεία Κοινωνία παίρνουμε στίς ψυχές μας τὰ χαρίσματα, νά παρακαλοῦμε τόν Χριστό καὶ νά τοῦ λέμε: «Χριστέ μου, ἀνοιξέ μου τὰ μάτια. Νά δῶ τίς τόσες δωρεές πού κάνεις στὰ τέκνα σου, στοὺς δούλους σου, στοὺς πιστοὺς μαθητές σου. Ἄνοιξέ μου τὰ μάτια, νά δῶ καὶ νά καταλάβω τί πλοῦτος εἶναι αὐτός πού φεύγει ἀπό τὰ χέρια σου καὶ ἀπό τὴν ἄχραντη θεότητά σου καὶ ἔρχεται σέ μένα τόν ταπεινὸ δοῦλο σου στό σῶμα μου καὶ στήν ψυχὴ μου.

Αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα πού δίδει ὁ φιλόανθρωπος Πατέρας μας, ὁ Χριστός.

2. Ὁ Χριστός εἶναι πάντα στοργικός Πατέρας

Τώρα ἄς ποῦμε σέ ποιούς τὰ δίνει.

Στὴν ἔρημο, μαζί μέ τόν Χριστό ἦταν πέντε χιλιάδες ἄνδρες, πολλές γυναῖκες καὶ πολλά παιδιά. Τρεῖς ἡμέρες ἄκουγαν τὴν διδασκαλία του, ἐπάνω σ' ἓνα ἀπομακρυσμένο βουνό. Τοῦ λένε οἱ μαθητές του:

-Τρεῖς μέρες σέ ἀκολουθεῖ αὐτός ὁ κόσμος. Ἔχει πιά ἐξαντληθεῖ. Ἄφησέ τους,

διώχτους από κοντά σου αυτή την στιγμή για να πάνε να φάνε. Θα ξελιγωθούν. Λίγο ακόμη και δεν θα μπορούν να φύγουν για τα σπίτια τους. Τους απάντησε ο Χριστός:

-Δέν υπάρχει λόγος να φύγουν. Δώστε τους έσεις να φάνε.

Ποιοί ήταν αυτοί που θα ξπαιρναν την τροφή του Χριστού; Τό δώρο του Χριστού; Ήταν άνθρωποι πιστοί. Καί δεύτερον, ήταν άνθρωποι που είχαν, άς ποϋμε την λέξη, αναξιοπαθήσει. Είχαν υποφέρει. Άλλά όχι έξαιτίας τους, από την παληανθρωπιά τους. Γιατί ο άνθρωπος δικαίως πάσχει όταν υποφέρει έξ αιτίας των άμαρτιών του. Άπό την παληανθρωπιά του.

Οί άνθρωποι αυτοί υπέφεραν αλλά ήταν «αναξιοπαθοϋντες». Καί όχι μόνον ήταν αναξιοπαθοϋντες, αλλά υπέφεραν από την πίστη τους, από την άυταπάρησή τους, από την άφοσίωσή τους στό λόγο του Θεού.

Σ' αυτούς ο Χριστός δίνει πλούσια τά έλέη του. Καί πλούσια την χάρη του καί την εύσπλαγχνιά του.

Σέ κείνους που δικαίως υποφέρουν για τίς άμαρτίες τους, πολλές φορές ο Χριστός φέρεται όπως ο στοργικός Πατέρας. Ο όποιος τον γιό του τον άτακτο, που κινδυνεύει να γίνει άληταράς, μίασμα καί πληγή της οίκογένειας καί κίνδυνος για την κοινωνία, τον άρπάζει από τό άυτί καί του δίνει ξύλο. Γιατί τό δέρνει ο Πατέρας τό παιδί του; Για να τό φρονιματίσει. Για να τό ξαναφέρει στό δρόμο τον σωστό. Καί ο φιλόανθρωπος σωτήρας μας Ίησοϋς Χριστός, ο Πατέρας ο έπουράνιος, τά παιδιά του, πολλές φορές τά κάνει να υποφέρουν για να θυμηθούν τά σφάλματά τους καί να επανέλθουν στό δρόμο τό σωστό. Στό δρόμο που όδηγει κοντά του.

3. Άς άποκτήσουμε χέρι καί καρδιά Χριστού

Άς δοϋμε τώρα τί πρέπει να κάνουμε έμεις.

Είδαμε ότι ο Χριστός έδωσε στους μαθητές του καί τους είπε: «δώστε στους άλλους ανθρώπους». Έτσι δίνει καί σε μάς. Ότι έχουμε όλα «εύσπλαγχνιά του Θεού» είναι. Μέ τη δύναμή μας τίποτε δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε καί να άποκτήσουμε. Καί θέλει ο Χριστός να δίνουμε σε κείνους που έχουν ανάγκη.

Έχετε προσέξει πόσο έχει μπει μέσα στην καρδιά όλου του κόσμου, πιστών καί άπίστων ή έννοια της εύσπλαγχνίας καί της άγάπης καί της καλωσύνης; Πάρτε έναν άνθρωπο που δεν πιστεύει στό Χριστό. Σέ τίποτε δεν πιστεύει. Άλλά από

τήν ημέρα πού θά τόν βοηθήσεις, αισθάνεται τήν ανάγκη νά σέ πεῖ «πατέρα». Όλοι οἱ ἄνθρωποι πού εὐεργετήθησαν μιᾶνε γιά τόν εὐεργέτη τους μέ λόγια βαθυτάτου σεβασμοῦ. Καί λένε: «Αὐτός εἶναι πατέρας μου». Καί πολλές φορές, ἐνῶ εἶναι ἐξίσου μεγάλοι στήν ἡλικία, θέλουν νά σκύψουν νά φιλήσουν τό χέρι του. Τοῦ εὐεργέτη τους.

Μεγάλη τιμή γιά ἕναν ἄνθρωπο νά τόν λέει κάποιος ἄλλος πατέρα. Καί νά θέλει νά φιλήσει τό χέρι του. Μεγάλη τιμή γιά τό χέρι αὐτό πού ἄπλωσε καί ἔδωσε καί ἔγινε ἄξιο νά τό φιλήσει ἐκεῖνος πού πήρε. Ἀλλά αὐτή ἡ τιμή, πού ἀποδίδουν οἱ ἄνθρωποι, ὁ εὐεργετημένος στόν εὐεργέτη, εἶναι μικρή μπροστά στήν ἀμοιβή πού θά δώσει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός σέ κείνους πού τόν μιμοῦνται στήν εὐσπλαγχνία.

Τό χέρι πού μιμεῖται τόν Χριστό στήν ἐλεημοσύνη καί στήν εὐσπλαγχνία, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, εἶναι χέρι Χριστοῦ. Καί ἡ καρδιά πού ἔχει εὐσπλαγχνία καί ἀγάπη εἶναι καρδιά Χριστοῦ. Καί τό στόμα πού ἀνοίγει γιά νά δώσει συμβουλές καί παρηγορία, γίνεται στόμα Χριστοῦ. Νά τί μεγάλη τιμή δίδει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός σέ κείνους πού παίρνουν τήν ἀπόφαση νά τόν μιμηθοῦν, στήν ἐπιθυμία του νά σκορπίζει γύρω του ἀγαθά καί εὐεργεσίες.

Ἐμεῖς ἔχουμε τήν δυνατότητα νά δώσουμε κάτι ἀπό ἐκεῖνα πού ἔχομε. Καί ὅταν δέν ἔχουμε, μπορούμε νά δώσουμε ἕνα γλυκύ χαμόγελο, ἕνα λόγο παρηγορίας, τήν ἀγαθότητα τῶν αἰσθημάτων μας καί τά καλά μας συμβουλευτικά καί φωτιστικά λόγια, τήν διδασκαλία πού ὁδηγεῖ στό ἅγιο θέλημα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.-